

darálót az örmény család aztán sose ad ki a kezéből. A költőnő jót nevetett: „Mi maradtunk az Araráttal s a törökkávé-darálókkal.” Így lett aztán a török kávé örmény unikum. A török kávé titkát ma immár az örmények őrzik. Belülről, kifelé.

Amikor egy román nő felém fordul:

– Iszunk egy jó török kávé? – én erre a kérdésre rögtön boldogan igent mondok, és nélkül rohanok a budoárba, mert tudom, hogy mi vár rám: egy regáti kávéjósítás. Lefordítjuk a csészéket, s amíg várjuk, hogy a zacc szelleme kegyes legyen hozzánk, az alaposan kipingált nő behozza azt, ami zárja a kávéjósítást: kistányéron dulcsáca (de csak egyetlen kanálka) és mellette egy pohár hideg víz. Aztán csak ülünk egymással szemben, s a vendéglátó végre felemeli a csészémet, közelebb húzódik hozzám, és elkezd közölni velem, mit üzen ma nekem a karmám.

Finy Petra

KÖD

Az erdőben bármi megtörténhet
Főleg, ha köd csorog le a fenyőfák
Grafitfekete törzseiről
És minden körvonalat kiradíroz

Most is itt lépkedünk a folyékony fehérben
Látszólag ketten
De valójában egyként
Érzem, ahogy a véred a testemben forog
A te szemeddél látom a levélcsontvázakat
Melyekről az eső leette a húst
Az én kezemmel tapintod a szikla ölében a mohanyákat

Lábnymból is már csak annyi van
Míntha egy ember sétálgatna csak

Aztán egy szajkó vészhangja belevág a levegőbe
Áthasítja a ködöt
Minket is félbetép

És mi ismét ketten vagyunk
A saját bőrünkben
Mely ezután mindig bő lesz kicsit
Pont annyira félreszabott
Hogy ne essen benne jól az élet

KARÁCSONY

Diót hámozok
Törékeny héja kezemben
Loccsan szét

Zavar a karácsony
Zavarsz te is
És a tárgyak, amikkel feldíszítettük életünk

Tekintetem ide-oda turkál
Mibe köthetnék bele
Kezdem is a veszekedést

Te csak nevetsz
Bár mosolyod olyan halvány
Mint egy fehér ívű hókifli

Jókedved feldühít
Dióval kezdelek el dobálni

Egy téltől éhes mókus csodálkozva
Néz be az ablakon
Nem érti, hogyan
Hajíthatom el ilyen könnyedén
A kincset érő termést

AGANCS

A szarvasok már készülődnek
Jég repesztette patáikkal pépesre tapossák
A sárga téltemetőket
A virágok szirmai szakadt karként
Integetnek az ázott földön

De a vezérszarvas sehogy sem tudja megvívni
Szokásos tusáját
Pedig úgy harcolt volna
Ám az agancsaira akadt

Bíbor csipkebugyi
Az összes hímet elijesztette
Hiába toporgott kihívóan turkálva lábával
A penészillatú avart

G. István László

HÍD-TRIPTICHON

Tanácsstalan az ég, még nálam is
tanácsstalanabb. Amin át lehet
látni, abban úgy telik az idő,
ahogy kettős pohárfalon törhet a
fény. Előbb csillog benne, ami messze,
csak aztán, ami közel van. Nekem
az ég nem utam. Nem mintha
átvágva a táblák közt, cipőm
széle, mint az életlen sarló, elfekszik
a kalász, nem mintha átvágva szárnyam
lenne, hiába hasítom utam.
Átvágva táblák közt szakítom a teret,
a sár feldagad bennem, ahogy megyek,
egy percre föld alatt rohadok, biztosan.
Aztán a szél visszaszív, föld felett
átvágok a táblák közt, ennyi az utam.
Tanácsstalan az ég, mert nincs hova
átvágni benne, tanácsstalan a pohár,
mert én forgatom.

*

A kiel-boatban kormányos nélkül,
egyedül indultam, gúzs helyett
villa fogta az evezőt, a tulipán
kifelé állt, mikor a stégnél, ferdén,
hogy beférjen, becsúszattam a lapátot.
A belső lapáttal ellöktem magam
a stégtől, minden húzás és forgatás
ezentúl oda-vissza mozgat. Irányt
csak úgy tarthatok, ha háttal, gurulva,
hol közelebb, hol távolabb maradok.
Pattog a melegtől a hajó széle, zizeg
a motorcsónakhang a vérben, mintha a víz

keringése volna. A spiccnél jobb lapáttal balra fordulok. A hajó orra oldalt a sodrásnak egyszerre céloz és alább csúszik, mint mikor a vér a testben lemerül. Úgy érek át, hogy közben egy nagyobb erő lenyom a spicc alá, a lábtartóban céltalan feszül a láb, tolja, amíg még súlya van.

*

A város felett átívelő híd
pillérjeiben átklutyog a víz,
külön alagút, amiben a sodrás
még egy utat lel, velem merőlegesen.
Mintha lengő karja volna a hídnak,
fél útig emelkedik a járda, a
láncív fordított templom-
boltozat, a teret fölülem kizárja.
Alul a víz, elforgatott út, mintha
úgy néznék egy arcot, hogy nézése
merőlegesen szétfújja a szél a száját,
orrot, szemet, ami marad, csak a bőr
rezgése volna, bőrfelszín, arc nélkül
integet. Nekem vonzza a szemem a
száj, orr, szem nélküli arc, minden
túlpart, ahogy a szerelmesek
idejének árapálya, nemzedékiramlás,
fáradt napok egymásutánja, ilyen.

BATÁR ATTILA ÉS KEMÉNY ISTVÁN 1990-ES BESZÉLGETÉSE (II)

BATÁR ATTILA: Mi Ravasz Karcival boldogok voltunk, amikor megláttuk az első orosz katonát, hogy ennek vége, ezt megúsztuk. Ezek után elmentünk a Jókai utcába, az eredeti lakásra, megnézni Évát, él-e még. Éva beteg volt, de élt, mindenki jól volt, mindenki boldog volt. Akkor visszamentünk a jezsuitákhoz a holminkért, hogy véglegesen visszatérjünk a Jókai utcába. És amikor mentünk át a Rákóczi úton, ott az EMKE mögött, „Davaj, igyi szudá” – jöttek az oroszok, és igazoltattak. Sőt el is vittek. Karcsinak valahogy sikerült lelépnie, de engem elvittek, kivittek Gödöllőre, ahol Gyuszival, Ravasz öccsével találkoztam.